

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมเพราะว่าเราเกิดมาเป็นชาวพุทธไง เกิดมาเป็นชาวพุทธก็เกิดเป็นมนุษย์ทั้งนั้นนะ เขานับถือลัทธิศาสนาใดๆ ก็แล้วแต่ เขามีความเชื่อของเขา แต่เราเกิดมาเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ เรามีพ่อแม่ พ่อแม่พาเข้าวัด มันเป็นเรื่องวัฒนธรรมของชาวพุทธ ถ้าชาวพุทธเรา วันพระ วันโกน เขาจะไปวัดไปวาของเขา ไปวัดไปวาของเขา มันเป็นเรื่องของโลกกับวันของธรรม

ถ้าวันของโลกนะ วันของโลกก็วันชวนชวย วันชวนชวยการกระทำของเรา นั่นวันของโลก ถ้าวันของธรรมๆ ถ้าเป็นสมัยโบราณเขาว่างเลย วันโกน วันพระ เขาเตรียมตั้งแต่วันโกน วันพระเขาจะไปจำศีลของเขา จำศีลของเขา ถ้ามันเป็นวันธรรมไง วันธรรมคือเราอยู่ในที่ความสงบ อยู่ในที่ความสงบใจ ให้หัวใจของเราได้รับรส ได้รับรสของสังฆธรรม

ว่าธรรมะเป็นธรรมชาติๆ เวลาวันของโลกเราชวนชวย เรามีการกระทำ เราเหนื่อยยาก เราทุกข์เรายากในใจของเรา มันก็คิดนะ วันไหนวันพระ วันโกน มันจะได้ไปวัดไปวา ไปจำศีล ไปจำศีลไปประพฤติพรหมจรรย์ ถ้าประพฤติพรหมจรรย์นะ ให้หัวใจของเราให้มันผ่อนคลาย ให้หัวใจของเราได้รับรสสังฆธรรม นี่มันเป็นโลกกับธรรม

ถ้าโลกเราก็ชวนชวย การชวนชวยของเรามันมีความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุทธาหะ ความเพียร ความวิริยะ ความอดุทธาหะ ความอดุทธาหะในทางศีลทางธรรม ในทางศีลทางธรรมคือความสุจริตใจ มันได้มาโดยสุจริต โดยธรรมมาภิบาล สิ่งที่ได้มาด้วยความเพียร ความวิริยะ ความอดุทธาหะของเรา มันเหนื่อยมันยากไง ความเหนื่อยความยากนี้มันเป็นสุจริต ความสุจริตมันมีความอบอุ่น

ถ้าเป็นทางกิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันถือมันโงง มันปลิ้นมันชิงมาอย่างนี้ สิ่งนี้มันก็ ขวนขวายเหมือนกัน แต่ขวนขวายมาเพื่อความบาปความกรรม มันเป็นบาปเป็นกรรมของเขา ได้มาแล้วมันก็หวาดระแวงไปทั้งนั้นนะ แต่คนเราเกิดความจำเป็นขึ้นมา เวลาคนจำเป็นขึ้นมา ต้องเอาตัวรอดให้ได้ๆ

ความเอาตัวรอดให้ได้ ถ้าคนมีศีลมีธรรม มีศีลมีธรรม เอาตัวรอดได้มันก็ด้วยความวิริยะ ความอดุสาหะของเรา ความวิริยะ ความอดุสาหะของเรา คนทำบุญกุศลมีบุญของเรา มันมีคนช่วยเหลือเจือจานของเรา ถึงเวลาแล้วมันไปเจอสิ่งที่เป็นผลประโยชน์กับเราได้ แต่ถ้ามันมีบาปอกุศล ทำสิ่งใดไม่มีคนช่วยเหลือเจือจานเรา มีแต่ความทุกข์ความยาก นี่วันของโลก วันของโลกกับวันของธรรม

ถ้าวันของธรรม เรามาวัดมาวาของเรา มาวัดใจของเรา ใจของเรามันคัน มันคัน มันมีแต่ความทุกข์ แล้วความทุกข์ ทุกข์ที่ไหนมันก็พาล ความทุกข์อันนี้มันไปทุกข์ที่ข้างนอก ข้างใน ถ้ามันทุกข์อยู่ข้างในแล้ว ไปไหนมันก็มีทุกข์ไปทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเรามาวัดใจของเรา วัดใจของเราด้วยอะไร ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยศีล ด้วยความปกติของใจ ใจมันจะปกติได้อย่างไรล่ะ เวลาศีล ศีลก็อยู่ในตำราไง ศีลก็อยู่ที่พระ เวลาไปวัดก็ไปขอศีลไง ขอศีลมาแล้วก็โยนทิ้งไง เวลาโยนทิ้ง กูจะทำตามใจกู ขอมมาเป็นพิธีไง ก็เชื่อกันว่ามันจะได้บุญๆ ใจ แต่ศีลมันเกิดได้ที่ไหนล่ะ เกิดได้จากการงดเว้น เรงดเว้น งดเว้นอะไร ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ใจ สิ่งที่เรางดเว้น งดเว้นเพราะอะไรล่ะ งดเว้นเพราะว่าเราต้องการหัวใจของเราใจ หัวใจของเราที่มันคืนรนอยู่นี้ คืนรนอยู่นี้เพราะไม่มีใครควบคุมดูแลมัน

ไม่บรรทัดๆ จะไปวัดใคร ไม่บรรทัดเขาไว้วัดหัวใจของเรานี้ไง ถ้าวัดหัวใจของเรา **ศีล สมาธิ ปัญญา** ศีล ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เขาไว้วัดหัวใจของเราใจ ถ้ามันวัดหัวใจของเรา ใจของเรามันก็ไม่คืนรนจนเกินไป ถ้ามันมีทาน มีศีล มีภาวนาของมัน จิตใจมันก็จะเกิดขึ้นใจ นี่วันของธรรมๆ ที่เขาไปวัดๆ เขาไปวัดตรงนี้ เขาไปวัดกัน เขาไปวัดใจของตน เขาไปวัดว่าใจของเรามันจะดีขึ้นมากน้อยขนาดไหนถ้ามันมีข้อวัตรปฏิบัติ

คุณิ คนเรานั้นมีเครื่องประดับๆ หัวใจของเราก็มีศีลมีธรรมเป็นเครื่องประดับ ถ้ามีศีลมีธรรมเป็นเครื่องประดับขึ้นมา เราก็เทียบหน้าเทียบตาเขา เทียบหน้าเทียบตาที่ไหน เทียบหน้าเทียบตาในหัวใจของเรานี้ไง มันรู้ เรารู้ของเรานะ ถ้าเรารู้ของเราเพราะอะไร เพราะมันอบอุ่น มันอบอุ่น มันไม่ว่าเหวี่ยงไหม ดูทางโลกติ ที่มันทุกข์มันยากกันอยู่นี้เพราะมันว่าเหวี่ยง

เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ แล้วพ่อแม่ก็ไม่ให้ความอบอุ่นเราเลย แล้วถ้าพ่อแม่ถึงเวลาแล้วพ่อแม่ก็ต้องจากไปก่อน แล้วเราก็ต้องเป็นปู่เป็นย่าเป็นตาเป็นยายเหมือนกัน แล้วความเป็นปู่เป็นย่าเป็นตาเป็นยาย เราเอาประสบการณ์ของหัวใจที่ไหน ถ้าเอาประสบการณ์ของหัวใจ

คุณิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิชา ๓ บุญเพนิวาसानุสติญาณ อดีตชาติมันมาจากไหน จุตูปปาตญาณ เวลาตายไปแล้วไปเกิดอย่างไร อาสวกขญาณ ชำระล้างกิเลสสิ้นไป สิ้นไปด้วยความสามารถขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมขึ้นมา อริยสาวกต่างๆ ประพฤติปฏิบัติตามธรรมนั้น ก็ได้อริยสังขในหัวใจดวงนั้นขึ้นมา

ไอ้ของเราเป็นชาวพุทธๆ เวลาเราเชื่อๆ เพราะเรายังมีศรัทธาความเชื่อของเราอยู่ ถ้าเรามีความเชื่อของเราอยู่ เราก็เชื่อปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง บุญเพนิวาसानุสติญาณ ย้อนตั้งแต่พระเวสสันดรไป จุตูปปาตญาณ ถ้าไม่สำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะเกิดต่อหน้าไป เราเชื่อการเวียนว่ายตายเกิดไง ถ้าเราเชื่อการเวียนว่ายตายเกิด แต่เราไม่มีสติปัญญาสามารถชำระ

อาสวกขญาณ ทำอวิชาในหัวใจเราสิ้นไป ถ้าอวิชาในหัวใจเราสิ้นไป เพราะอวิชาความไม่รู้ในใจของเรา ความไม่รู้ ไม่รู้รอบขอบชิด ถ้าไม่รู้รอบขอบชิด มันก็ต้องกระเสือกกระสนของมันไป มันต้องกระเสือกกระสนไปเพราะมันมีกรรมติดกรรมชั่ว

ใครบ้างไม่เคยมีการกระทำ แม้แต่คิดมันก็ทำแล้ว มโนกรรมนะ เวลาจิตมันคิดขึ้นมา จิตมันวิตกวิจารณ์ขึ้นมา มโนกรรมมันเกิดแล้ว ถ้ามันเกิดแล้วก็สงสัย สงสัยก็ต้องค้นคว้า ค้นคว้าก็ไป ไปเกิดเถอะ เกิดเพราะมันจะค้นคว้าไง มันก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง เพราะมันยังสงสัยอยู่ เพราะมัน

เป็นอวิชา ถ้ามันเป็นอวิชา ที่เรามาวัดมาด้วยกัน ถ้าเราทำของเราได้ เราก็ทำบุญกุศลของเรา ถ้าบุญกุศล บุญกุศลเป็นอามิส อามิส รถที่มาได้ต้องเติมน้ำมัน น้ำมันหมดก็จอดอยู่ข้างทางนั่นล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน บุญกุศล คุณงามความดีของเราส่งเสริมหัวใจนี้มันเวียนว่ายตายเกิด ไป แต่รถไปถึงแล้วรถมันเสีย รถ ยางมีอุบัติเหตุ นี่ก็เหมือนกัน เวลาเจอบาปอกุศล ชีวิตนี้มันไม่ราบรื่น ชีวิตนี้ ชีวิตนี้มันควรจะราบรื่น ชีวิตนี้มันควรจะร่มเย็นเป็นสุข มันมีแต่อุปสรรค รถเรามีแต่ความชำรุด รถเรามีแต่ความเสียหาย เสียหายเพราะอะไร เสียหายเพราะเราไม่ได้ดูแลรถของเราให้มันดี ถ้าดูแลรถของเราดี นี่ไง ที่เรามาเสียดสละกันอยู่ที่นี่ก็จะมาปะผุๆ กัน เสียดสละทานๆ สละทานมันมีประโยชน์ตรงไหน

ของของเรา เราหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง น้ำพักน้ำแรง แล้วเราเสียดสละ เสียดสละให้ผู้ทรงศีล ผู้ทรงศีล คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้ ภิภุให้ภิภุขาจาร ภิภุขาจารเลี้ยงชีพชอบ เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เลี้ยงชีพด้วยร่างกายนี้ แล้วบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา ให้รู้จัก ให้ฝึกหัด ให้เสียดสละ

วันๆ หนึ่งมันมีแต่กิเลสตัดหาความทะยานอยากบีบคั้นหัวใจ เข้าขึ้นมาหุงหาอาหารแล้ว ข้าวปากหม้อ ก่อนจะกินอาหาร เราก็ดักบาตรให้ผู้ทรงศีลไปก่อน ผู้ทรงศีลเขาไม่มีอาชีพ ผู้ทรงศีลเขาไม่มีหน้าที่การงานของเขา ผู้ทรงศีลเขาเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้งของเขา เขาเลี้ยงชีพของเขา เขาจะประพฤติปฏิบัติของเขาเพื่อค้นคว้าหาสัจธรรมความจริงในใจของเขา ถ้าเขาทำของเขาได้ เขาเป็นผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจ มีคุณธรรมในหัวใจ เทวดา อินทร์ พรหมท่านจะอนุโมทนาไปกับเขา ทำให้สังกรรมเย็นเป็นสุข ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล

ดูภัยแล้งๆ ภัยแล้งใครเป็นคนทำ ก็มนุษย์ทั้งนั้นนะ มนุษย์เป็นคนทำ มนุษย์เห็นแก่ตัว นี่วันของโลกๆ วันของโลกกับวันของธรรม

ถ้าวันของธรรม คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณติ เวลาญาติข้างพ่อญาติข้างแม่แย่งน้ำกัน ไปถามเลยว่าน้ำมีคุณค่ากว่าชีวิตหรือไม่

ชีวิตนี้มีคุณค่ากว่าน้ำไหม

พองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปห้ามครั้งที่ ๑ ห้ามครั้งที่ ๒ ห้ามครั้งที่ ๓ แล้วก็รับรา
มาพินกันเพราะแย่งน้ำทำนากันนะ เวลาโลก โลกก็แย่งชิงกันไง แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ขนาดญาตินะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นความเห็น เพราะมันบอกว่าโลกๆ ใจ เพราะมันจำเป็น ปัจจัย
เครื่องอาศัยมันจำเป็นไง ชีวิตมันอยู่ได้มันต้องมีอาหาร ไม่มีอาหารมันจะอยู่ได้อย่างไร ถ้ามันไม่มีน้ำ
จะทำนากันอย่างไร ถ้าไม่ทำนากันจะมีข้าวกินอย่างไร ถ้าไม่มีข้าวกิน มันวิตกกังวลไปหมดเลย

แต่ถ้ามันปรึกษาหารือกันด้วยสังฆกรรม ด้วยความเป็นธรรมๆ นะ เราก็เป็นญาติกัน เราก็ต้อง
กัน เราจะแบ่งปันกันไม่ได้หรือ ถ้าเราแบ่งปันกันได้ แต่ถ้าพูดอย่างนั้นไปแล้วลูกน้องมันไม่ยอมไป
หัวหน้าไม่ศักดิ์สิทธิ์ ผู้นำเราไม่เข้มแข็ง มันทำอะไรมันติดขัดไปหมดละ ถ้ามันติดขัดไปหมดนะ พอ
มันติดขัดไปหมด อยู่ที่เวลามีสติปัญญาแค่ไหน

ถ้ามีสติปัญญา ถ้าเป็นธรรมๆ นะ วันของโลกก็แสวงหาของเรามาด้วยความสุจริต ด้วยสัง
ฆกรรม ถ้าวันของธรรมๆ ไปวัดไปวาแล้ววางเลย สิ่งที่เราต้องแบกรับภาระ วางไว้ก่อนๆ เดี่ยวออกไป
แล้วค่อยไปทำต่อ ตอนนีเวลามันวาง เรามาปฏิบัติที่วัด เวลามันวิตกกังวล ที่บ้านเราทำอะไรยังไม่เสร็จ
ที่บ้านเราทำไม่เรียบร้อย นี่ตัวมันอยู่ที่วัด ใจมันอยู่ที่บ้านนะ ทั้งๆ ที่เรามาวัด ทั้งๆ ที่เรานั่งอยู่ที่นี้ แต่
หัวใจไม่อยู่กับเราเลย เห็นไหม มันส่งไปที่บ้าน ส่งไปข้างนอกหมดเลย ถ้ามันส่งไปๆ ก็จะมาวัด ก็จะ
มาวัด แล้วหัวใจมันอยู่ที่ไหน หัวใจมันอยู่ที่บ้านนูน นี่ไง มันส่งออกๆ

ถ้าวันของธรรมๆ ทั้งๆ ที่เราเจตนา เราปรารถนาหัวใจของเรา ที่มาวัดๆ ก็มาค้นคว้าหัวใจนี้
แหละ ถ้ามาวัดมาค้นคว้าหัวใจเพื่ออะไร คุณิตตะธรรมๆ เขาประพฤติปฏิบัติกัน ศีล สมาธิ ปัญญา มัน
เกิดที่ไหนละ มันก็เกิดที่หัวใจใจ

เวลาอยู่ที่บ้านฉลาดนัก ปัญญาเยอะนัก ใอันนั้นมันโลกีย์ปัญญาทั้งนั้นนะ ปัญญามันเกิดจาก
ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวว่าตัวจะรู้ ตัวจะเห็น ตัวจะเป็นใจ แล้วไม่มีอะไรเป็นสักอย่าง เพราะอะไร
เพราะมันรู้มันเห็น มันเป็นสัญชาตญาณ ก็ความเป็นมนุษย์นี่ไง เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนาไง เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ว่าปัญญาๆ กันอย่างที่เรา
คิดเอานี่ไง อย่างที่เราคิด เราก็เป็นความคิด ความคิดเป็นสัญชาตญาณ

แต่ถ้าเราไปวัดไปวา ครูบาอาจารย์ท่านจะสอนทำความเข้าใจเข้ามาก่อน ทำความสงบ
ของใจเข้ามาเพราะเหตุใด ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิอันนั้นนะ จิตอันนั้น จิตอันนี้มันเป็นจิตเดิม
แท้ จิตเดิมมันอยู่ในหัวใจของเรา เพราะไม่มีปฏิสนธิจิตก็ไม่มีชีวิต

สิ่งที่มานั่งกันอยู่นี้ ที่มีชีวิตนี้มันเพราะอะไรละ ก็เพราะเวรเพราะกรรม เพราะเราสร้างคุณงาม
ความดีมา มันถึงปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ ถึงเกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดมาแล้ว
เกิดมา พอเกิดมาในวัฏฏะ ผลของวัฏฏะก็คือสถานะนั้นนะ สถานะก็ความคิด ความรู้สึกอันนั้น
สถานะนั้น ถ้าสถานะนั้นก็คิดแบบโลกๆ ใจ นี้วันของโลกๆ ใจ

ถ้าจะเป็นวันของธรรมๆ ถ้าไปวัดไปวาแล้วต้องพยายามทำความเข้าใจเข้ามา สิ่งที่ทำ
ความสงบของใจเข้ามาก็จะเข้าไปสู่เนื้อของใจ ถ้าเนื้อของใจก็ไปปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิอันนั้นนะ
ปฏิสนธิ สังโยชน์มันอยู่ที่นั่น ความผูกมัด ทิฏฐิความเห็นผิดมันเกิดที่นั่น

แต่เวลาปัญญามันเกิดๆ ปัญญาปัญญาข้างนอก ปัญญาข้างนอกถ้ามีสติปัญญา เราศึกษาแล้ว
ครูบาอาจารย์ท่านใช้คำว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” ปัญญาอย่างนี้ปัญญามันเท่าทันอารมณ์ มันวาง
อารมณ์ๆ ถ้าวางอารมณ์ก็เป็นตัวตนของมัน ถ้าเป็นตัวตน จิตมันสงบก่อน แล้วถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา
ขึ้นมา นี่ปฏิสนธิจิต เนื้อของจิตๆ มันไปแก้กันที่นั่น ถ้ามันไปแก้กันที่นั่น ที่มาวัดๆ ก็มาค้นหาอย่างนี้
ถ้ามาวัดก็มาค้นหาใจเรานี้แหละ

เวลาไปวัดกันก็ไปขอเครื่องรางของขลัง ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอสิ่งที่มีมันจะคุ้มครองโลก...ตาย
หมด ไม่มีใครเหลือ

แต่ถ้ามันมาวัดหัวใจของคน มาวัดหัวใจของคน สิ่งที่มีมันจะคุ้มครองหัวใจ ใครจะคุ้มครอง
หัวใจ ถ้าเรามีสติมีปัญญา “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ด้วยความประมาทนะ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ความหายใจทุกลมหายใจต้องมี
สติปัญญาพร้อมนะ เพราะว่าประมาทกับชีวิตนี้ไม่ได้นะ นี่ใจ ถ้ามันมีสติปัญญา นี่ใจ ที่ว่าจะ
คุ้มครองๆ ชีวิต คุ้มครองด้วยสติด้วยปัญญา ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา ถ้ามันจะผิดพลาดด้วยเวรด้วยกรรม

นะ คนมีเวรมีกรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านป่วย คุณิ หมอชีวกฯ เป็นหมอประจำ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเจ็บไขได้ป่วยนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เวลาเวรกรรม เศษของกรรม พระโมคคัลลานะเขามาทูปมาตินั้นนะ นั่นก็เศษของกรรมทั้งนั้นนะ เศษ
ของกรรมก็คือร่างกายนี้ไง

คุณิ เราเกิดมาเป็นคน สูง ต่ำ ดำ ขาว ไม่เหมือนกันเลย โรคภัยไข้เจ็บแต่ละคนไม่เหมือนกันเลย
มันเป็นพันธุกรรมที่มันมีมา นั่นนะๆ เวิร์กรรมทั้งนั้นนะ เวิร์กรรมที่ทำมาทั้งนั้นนะ ถ้าเวิร์กรรมที่ทำ
มา เขาจะรักษาอย่างนั้น เขาจะดูแลอย่างนั้น ถ้ามันดูแลรักษาอย่างนั้น นี่เป็นเรื่องของโลกไง

ถ้าเรื่องของธรรม วันของธรรมๆ ก็มาวัดหัวใจ ก็มาค้นคว้าหัวใจ ถ้าหัวใจมันเจอหัวใจ ถ้ามัน
เจอนะ จิตมันสงบได้ ถ้าจิตสงบได้ ชาวพุทธมันถึงได้มั่นคงใจ มันมั่นคงกับศาสนา ศาสนามันอยู่ที่
ไหน ไปอินเดียกัน ไปค้นคว้ากัน ไปค้นหา หาไม่เจอ ถ้าหาเจอ พุทธโธ หายใจเข้าและหายใจออก หัวใจ
นี้ถ้ามันเจอขึ้นมา โอ้โฮ!

เวลาเขาไปกัน “อู๊ย! เมื่อก่อนนับถือศาสนาแล้วมันก็จืดๆ พอไปสังเวชนียสถานทั้ง ๔ โอ้โฮ!
มันซาบซึ้ง มันซาบซึ้ง”

ซาบซึ้งก็ไปก็รอบละ ไปก็รอบก็ต้องหาเงินไปนั่นไง แต่ถ้าพุทธโธฯ อยู่ที่ไหนก็ได้ จิตสงบเข้า
มายิ่งซาบซึ้งใหญ่ นี่พุทธะ ศาสนาฯ อยู่ที่นี่ ไปวัดๆ ไปวัดที่นี่ วัดหัวใจของเราไง

วันของโลกเราก็แสวงหา เราก็มีการกระทำ แต่เรามีการกระทำ ถ้ามันมีวัฒนธรรม มันมีจิต
นิสัย มันก็ทำแต่คุณงามความดี เพราะเราจะต้องค้นคว้าหาใจของเรา ถ้าเราค้นคว้าหาใจของเรา ศิล
สมาธิ ปัญญา ถ้าเป็นสัมมาทิฎฐิ มันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถ้ามันจะเป็นสมาธิลง มันก็เป็นสัมมาสมาธิ

ถ้ามันเป็นทุศีล มันเป็นความโลภ มันต้องการสิ่งต่างๆ เวลามันเป็นสมาธิไปมันก็เป็นมิจฉา
พอเป็นมิจฉาขึ้นมา มันจะเข้าเครื่องรางของขลังแล้ว จะเอาไอนุ่น จะเอาไอนี้ จะปกป้อง

ปกป้องอะไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปรินิพพานเลย ทุกคนตายหมด ทุกคนตายหมด จะปกป้องอะไร อริยสัจ ที่ไหนมีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ทำไม่ถึงไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันก็ต้องทำวิชา ทำอาสวัคขยญาณ ทำลายตำรอกาย คายเวร คายกรรมอันนั้นพันไป ถ้ามันพันไป มันจะไปเกิด ไปแก่ ไปเจ็บ ไปตายที่ไหน เพราะมันไม่มีเชื้อ

ที่เราทำ บุญกุศลก็เป็นเชื้ออันหนึ่ง บาปอกุศลก็เป็นเชื้ออันหนึ่ง ถ้าเรามีเชื้ออยู่นี้ มันต้องไปแน่นอน ถ้าไปแน่นอน แต่เราก็ขอเชื้อดีใจ เราขอเชื้อบวกเชื้อบุญ เกิดก็ให้บุญพาเกิด เกิดแล้วขอให้เจอ สังคมที่สงบระงับ เกิดแล้วขอให้ม่แต่คุณงามความดี เราก็อยากขอที่ดีๆ ทั้งนั้นนะ แต่ผลของวิญญูะ เราคนดี คูตี ขับรถอยู่กลางถนน ขับรถเสียศีลเลย ไม่รู้รถมันมาจากไหน มันชนโป้ง เราไม่รู้เรื่องเลย นี่เวลายมันให้ผล เราระวังเรียบริ้อย ระวังดีหมดเลย แต่เวลายมันให้ผลละ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ

นี่พูดถึงว่าวันของโลกและวันของธรรม ถ้าวันของโลก เราก็ต้องมีสติปัญญารักษา คั่นคว่าหาประโยชน์กับเรา หาประโยชน์นะ เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว มนุษย์มีสติปัญญา มนุษย์ต้องหาแต่สิ่งดีๆ เพื่อชีวิตของเรา เวลายวันของธรรม วันของธรรมเราก็แสวงหา สัมมาทิฎฐิ ความเห็นที่ถูกต้องดีงาม เพื่อให้จิตใจของเราให้เข้าสู่สังขารธรรม

ไม่ต้องว่าให้คนนั่นมาตัดสิน คนนี้มาตัดสิน คูตี ลัทธศาสนาอื่นต้องให้พระเจ้าตัดสิน วันโลกแตกต้องให้เขามาตัดสิน

ปัจจุตัง ใครต้องตัดสิน กิเลสในใจของคน ใครต้องตัดสิน เจ้าชายสิทธัตถะ อาพารดาบส อุทกดาบสรับประกันเลยบอกว่าเป็นศาสดาเหมือนเรา นี่เขาตัดสิน เขาเชิดชู เขายกย่องเลย ยกย่องให้เจ้าชายสิทธัตถะเป็นอาจารย์เหมือนกับอาพารดาบส อุทกดาบส

พระพุทธเจ้าบอกไม่เอา เพราะหัวใจมันยังไม่ตัดสิน ปัจจุตัง สันทิฎฐิโก มันรู้อยู่ในหัวใจ เรา รู้ๆ อยู่ มีแต่คนมายกย่องสรรเสริญ อาจารย์ยกเลย เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา ปฏิเสธ แล้วเจ้าชายสิทธัตถะ

มาค้นคว้าเอง มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันตทิวฐิโก มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง มันเป็นสิ่งที่เราประสบ สิ่งที่เราทำ
ของเราเอง เวลาถ้ามันเป็นอสาวิภยญาณ มันก็สำรอกคายกิเลสเอง แล้วใครตัดสิน ใครตัดสิน

แต่เวลาลัทธิตาสนาอื่น โลกแตก เดียวพระเจ้าตัดสิน เราทำอะไรก็แล้วแต่ ก็คิดสินบนใจ คิด
สินบนพระเจ้า ตัดสินดี ๆ เนาะ คิดสินบนเลย แต่ของเราทุกสิ่ง

สัมมาทิฐิ เห็นถูกต้อง มันต้องถูกต้องคิงามของมัน ต้องทำของเรา เราจะทำของเราเพื่อ
ประโยชน์กับเรา ถ้าเพื่อประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นวันทางโลกเราก็ทำของเราเพื่อประโยชน์ทางโลก
ประโยชน์ทางโลกคือเรื่องของโลกๆ เราก็อยู่กับโลกด้วยสัมมาทิฐิความเห็นถูกต้อง ประโยชน์ของ
ธรรมนะ ประโยชน์ของธรรมคือจิตใจของเราเอง เราจะเอาตัวรอด

หลวงตาท่านสอนประจำ ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เราจะทำความดีวะ ใครเขาจะโลด
เต้นเล่นกระโดดไปไหนก็แล้วแต่ เราจะกำหนดพุทโธ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธวะ
เพราะหัวใจของเรา เราเป็นคนคุ้มครองดูแลมันเอง ของของเรา เราต้องปกป้องรักษาของเราเอง
ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เรื่องของเขา เรื่องของเราคือคุณงามความดีของเรา ศัจธรรมในใจของ
เรา วันของธรรมค้นคว้าหาที่นี้

แล้วค้นคว้าที่นี้ เวลาครูบาอาจารย์ท่านแสวงหา หลวงตาท่านจบถึงมหา ท่านจะปฏิบัติก็
สงสัยๆ เราจะมีความรู้ขนาดไหนก็สงสัย เพราะเรามีกิเลส ท่านถึงดั้นด้นไปหาหลวงปู่มั่นใจ ที่นี้หลวง
ปู่มั่นท่านเป็นคนชี้แนะๆ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติ เราจะมีเป้าหมายของเรา ถ้ามีครูบาอาจารย์ ถามท่าน
เลย ก็เป็นอาจารย์ของเรา อาจารย์เขาไว้ใต้อถาม ไม่ใช่งานข้าวเอาไว้ใส่ข้าวกิน ครูบาอาจารย์ต้องตอบ
ปัญหาเราได้ ครูบาอาจารย์ต้องชี้แนะเราได้ ครูบาอาจารย์ต้องชักนำเราได้ ไม่อย่างนั้นจะไปเรียกว่าครู
บาอาจารย์ทำไม ถ้าเรามีปัญหาในใจ ถามท่านเลย ถามท่านเลย เพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อทางลัดทาง
สั้น เพื่อให้หัวใจเราเข้าสู่ธรรมอันนั้น

เกิดเป็นชาวพุทธไง หลวงตาท่านสอนประจำ จิตที่สูงกว่าจะดึงจิตที่ต่ำกว่า ครูบาอาจารย์
เรา จิตที่สูงกว่า ท่านก็ชักนำครูบาอาจารย์ของเราเป็นขั้นเป็นตอนมาจนกรรมฐานเรามั่นคง
มั่นคงเพราะอะไร กรรมฐานมั่นคงเพราะการประพฤติปฏิบัติ กรรมฐานมั่นคงเพราะมันเกิด
มรรคเกิดผล กรรมฐานมันเกิดจากศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดความจริงขึ้นมา

คนมีปัญญาๆ ใครจะมาหลอก ไอ้คนที่โดนหลอกก็เพราะคนมันโง่ ถ้าคนมีปัญญา ใครจะมา
หลอก เราฝึกฝนๆ ปัญญา มหาปัญญา เกิดปัญญาจริงในหัวใจของเราขึ้นมา ประสพการณ์อันนี้ไม่ต้อง
ให้ใครตัดสิน ไม่ต้อง ความจริง ความถูกต้อง ความผิใจมันตัดสิน ความดีงามในใจนี้ตัดสิน ศีล สมาธิ
ปัญญามันตัดสิน ถ้ามันตัดสินขึ้นมาแล้ว นี่วันธรรมดา วันพระไง วันพระเป็นวันธรรม

ถ้าวันปกติเป็นวันทางโลก ทางโลกเราก็ทำของเราด้วยสัมมาอาชีวะ เราทำของเราด้วยความ
ถูกต้องดีงามของเรา ถ้าวันธรรมๆ นะ เราค้นคว้าหานามธรรม ค้นคว้าหาความรู้สึกรู้คิด ค้นคว้าหา
คุณธรรม ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พยายามต่อสู้กับมัน ต่อสู้กับสิ่งที่มันต่อต้าน แล้วพยายามต่อต้านนั้น
คือกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ถ้ามันทำความจริงขึ้นมา วันธรรมๆ ไร วันแสวงหาธรรม เราจะได้
คุณธรรม เอวัง